

ad Pensionsvæien, som vi have tænkt at aabne ham i Loven, og Hyppigheden af Tilfaldene kan saaledes ikke komme i Betragtning. Det gjælder derimod om, hvorvidt der i Forholdenes Betskaffenhed er en Verettigelse til at trække en saadan Grændse, til at stille de Militaire ud fra alle andre Statsborgere, og endogsaa igjen at dele de Militaire og stille Underclasserne ud fra Overclasserne. Det er blevet yttret, at det skulde være den rigtige Veie at følge den Anskuelse, der er forsvaret fra flere Sider til Fordeel for Underclasserne, og ikke blot at følge den her, men give en ny Lov til Fordeel for Underclasserne i Almindelighed i samme Retning. Jeg kan aldeles ikke dele den Anskuelse, at der skulde være Jøie dertil; jeg troer tværtimod, at en ganske anden Genhed bør gaae igjennem Lovgivningen. En saadan Classedelning igjennem Under- og Overclasserne, en saadan Begunstigelse af Underclasserne i Forhold til Overclasserne tiltaler mig ikke, og har i mine Tanter inget Verettigelse. Jeg kan indsee, at der kan være Grund for at gjenneføre Lighed i Behandlingen, Lighed, naar Vedkommende komme til Skade i Statens Tjeneste, men heller ikke Mere end Lighed, og jeg troer, at det maa gjælde saavel om den Ene som den Anden, at han, naar han under særegne Omstændigheder kommer til Ulykke i Statens Tjeneste, maa, hvorhen han saa end hører, have Afgang til at behandles efter samme Grundsætninger i den almindelige Lovgivning og nyde den samme Afgang til, hvor den almindelige Lovgivning ikke slaaer til, ad en særlig Lovgivnings Veie at faae en yderligere Understøttelse. Det hedder, at det skulde være saa vanskeligt at skaffe en saadan Understøttelse igjennem en særlig Lov. Hvorfor skulde denne Vanskelighed komme? Er der virkelig Jøie dertil, maa jo Regjeringen kunne indstille det, og, har det i sig selv nogen Begrundelse, vil jo Rigsdagen gaae ind derpaa. Og skulde det være saa vanskeligt, hvor kan man da vente, at Rigsdagen nu skulde ville gaae ind paa saadanne Anskuelser som de, jeg har tilladt mig at bestride, og føre dem ind i den almindelige Lov.

Foraa vidt den høitærede Krigsminister i Anledning af vor Indstilling til § 14 har yt-

ret, at Ordene „samt overhovedet Vedkommendes Nidkjærhed og Duellighed i Tjenesten“ hellere burde gaae ud, skal jeg for Diebliffet kun bemærke, at vi meente, at ved Gradueringen af den Understøttelse, hvormed her er Spørgsmaal, kunde det være en Anbefaling, at Vedkommende havde vist Nidkjærhed og Duellighed i Tjenesten, og derfor have vi netop troet at gavne ved at sætte dette til som et Moment, der skulde virke paa Bestyrelsen til at give de Paagjældende en saameget bedre Forsørgelse. — Med Hensyn til § 15 c er det yttret, at, hvad vi have indstillet om de af Kongen besiddede militaire Læger, ogsaa burde udstrækkes til andre af Mellemstaben end Læger. Grunden, hvorfor vi have indfrænkter os til denne Indstilling her, medens vi derimod under den overordentlige Invaliddforsørgelse have optaget Alle af Mellemstaben, er den, at vi have antaget, at under Krigsforhold ere Lægerne mere udsatte for at komme til Ulykke end de Dyrlige af Mellemstaben. Det er jo bekjendt fra sidste Krig, at vore Læger endogsaa have været ude med Mandskabet blandt Forposterne, at de have maattet færdes paa Valpadsen, for snarest muligt at bringe de Saarede Hjælp, og saaledes have de staaet saa nær, som Nogen kunde staae ved de egentlige Krigsførende i Henseende til at dele Faren. I denne Stilling synes det os dog virkelig, at der ingen Anden er, idetmindste tillands. Det skulde da være tilføes, for saavidt Andre, der høre til Mellemstaben, maatte befinde sig ombord end netop Læger, at der kunde være Spørgsmaal om at give Bestemmelserne i de Paragrapher, hvormed her handles, en større Udstrækning; men dog maa jeg derved bemærke, at efter den Maade, hvorpaa vi have stillet vort Forslag til § 15 c, have vi ikke der optaget Andre end dem, som ere kongelige Embedsmænd, eller som ere pensionsberettigede efter Loven af 5te Januar d. A., da vor Indstilling er knyttet til denne Forudsætning. Skulde altsaa Andre, der ikke have kongelig Udnævnelse og ikke ere kongelige Embedsmænd, nyde Afgang til Invaliddforsørgelse ved en yderligere Lovbestemmelse, maatte denne optages i § 15 d. Ved denne Paragraph glemte jeg i mit tidligere Foredrag at berøre den vigtige Forandring i vor første Ind-